

נאום שר הביטחון – טקס הקראת שמות בהר הרצל

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל – 13.5.2024

עשרים וחמישה אלף, וארבעים שמות -

זהו מחיר הדמים הכבד מנשוא,

אותו נאלצנו לשלם,

כדי להבטיח את חיי עם ישראל בארצו.

כל שם, כאן בהיכל הזיכרון,

בשורות הלבנים הדוממות,

זועק חלומות ותקוות שהתנפצו,

אהבות וחברויות שנגדעו ביעף,

וכאב אין קץ – על שהיה ואיננו עוד.

השנה,

התווספו אל כותל הזיכרון לבנים רבות, רבות מדי –

במלחמה שנפתחה עלינו מדרום ומצפון,

איבדנו למעלה מ- 1500 מטובי בנינו ובנותינו,

מתוכם 716 אנשי מערכת הביטחון

מיד כאשר פרצה מתקפת הטרור הרצחנית

כנגד אזרחי ישראל,

הסתערו באומץ רב,

לוחמי צה"ל ואנשי כוחות הביטחון,

מגוייסים ומתנדבים,

כשהם נחوشים לבצע את משימתם-

להגן על מדינת ישראל.

משעות הבוקר המוקדמות של שמחת תורה,

ועד לרגעים אלו,

לוחמינו ממשיכים בלחימה כנגד האויב.

רבים הם סיפורי הגבורה שהותירו חללי המערכה,

רבים עוד יותר הם אלו שעוד יתגלו בעתיד.

על שניים מהם, המגלמים בתוכם

את הערכים החשובים ביותר

בדמותו של הלוחם והמפקד,

זכיתי לשמוע בפירוט,

ואבקש להזכיר כאן:

יוסי טהר TAHAR

בן לאלי ומזל, יליד מושב עזריקים.

לוחם ומפקד באגף המבצעים בשירות הביטחון הכללי,

החל את דרכו בצה"ל כלוחם ומפקד בשייטת 13.

יוסי השתתף ופיקד על מבצעים נועזים ומסוכנים,

חובם יישארו חסויים עבור הציבור בישראל,

אך על גבורתו ניתן ללמוד

מפעולתו בבוקר השבעה באוקטובר.

בשעה שאשתו וארבעת ילדיו נכנסו למרחב המוגן,

יצא יוסי לחזית יחד עם צוות לוחמים

לחלץ לוחם מהיחידה שנפצע אנושות סמוך לקיבוץ

גבים.

לאחר שהצליח לפנות את הפצוע, תחת אש כבדה

המשיך הצוות בפיקודו

לכיוון קיבוץ מפלסים.

בשער הקיבוץ, הצוות נתקל בעשרות מחבלים

שניסו לפרוץ פנימה.

יוסי הסתער קדימה

וניהל מולם קרב בלימה על הקיבוץ.

יוסי נורה ונהרג.

גם את משימתו האחרונה,

בלימת ההסתערות על קיבוץ מפלסים –

הוא הצליח להשלים.

כאשר הגיעה בשורת האיוב,

על נפילתו של יוסי,

למשפחת טהר TAHAR,

היא פגשה משפחה למודת שכול וסבל-

לפני 22 שנים, נהרג רועי, אחיו של יוסי,

לוחם בחטיבת הנח"ל.

לפני 42 שנים נפל בלבנון

דודו של יוסי, שעל שמו הוא נקרא.

שלושה קברים זה לצד זה,

שלוש אבנים כאן בהיכל הזיכרון,

ומשפחה אחת המנסה לאחות את השברים,

אך פוגשת שוב את השכול והכאב.

בשעה שיוסי נלחם על הגנת קיבוץ מפלסים,

ניהל רב סרן רועי צ'אפל,

מ"פ עורב נח"ל,

קרב הרואי להגנה על הישובים-

סופה, חולית וניר יצחק.

עם שחר, מיד כשהחלה ההתקפה הרצחנית,

החפ"ק של רועי כבר היה בשטח

רכב דוד בודד מול חוליות המחבלים שדהרו לגדר.

רועי היה הראשון לזהות את ההתקפה,
הוא הקפיץ כוחות לכל רחבי הגזרה,
חילק פקודות לחייליו שנותרו בבסיס סופה,
והתקשר להזהיר את הרבש"צים של שלושת הישובים
שבגזרתו.

קולו נשמע בבירור ברשת הקשר:
"משימתנו- הגנה על מרחב הישובים.
אני חוזר הגנה על מרחב הישובים.
קו ההגנה נפרץ. קו ההגנה הוא קו המכשול".

מול נחילי המחבלים,

רועי יורד מרכב החפ"ק ומבצע ירי,

תוך שהוא מכווין את הטנק הבודד הנמצא תחת פיקודו,

לירי לעבר חוליות מחבלים

ומורה לכח בנגמ"ש לנוע להגן על הישוב חולית.

כאשר מתקבל דיווח על כח שמותקף באנדרטת "דנגור"

הוא מסתער לכיוון.

מול עשרות מחבלים, לוחמים רועי וחבריו קרב הירואי,

עד שרועי נורה מירי צלף ונופל בקרב.

זו היתה אמורה להיות עבורו השבת האחרונה בצה"ל,

רגע לפני הטיול הגדול לאוסטרליה,

חלום שנותר מיותם.

קילומטרים בודדים, זרועים בכוחות אויב,
הפרידו בין יוסי ורועי בנופלים.

הם לא הכירו זה את זה,
אך פעלו באופן דומה,
בחתירתם למגע עם האויב, באומץ ליבם
ובדוגמה האישית.

היו אלו רוח הקרב והנחישות של לוחמינו,
אשר בלמו את נחשולי המחבלים בשטחנו,
ובהמשך הפכו את קיני הטרור ברצועת עזה,
למלכודות מוות עבור האויב.

ברצועת עזה, בגבול הצפון, ביהודה, בשומרון

ובגזרות מרוחקות יותר –

לוחמי צה"ל נלחמים גם בשעה זו,

במלחמה הצודקת ביותר שידעה מדינת ישראל.

זו מלחמת אין ברירה,

מלחמה שתעצב את חיינו בעשרות השנים הבאות.

זו מלחמה שתימשך עד אשר נשיב את חטופינו,

נפרק את שלטון החמאס ואת יכולותיו הצבאיות,

ונחזיר את השגשוג והיצירה למדינת ישראל

ואת החיוך לפניהם של אזרחיה.

קהל נכבד,

לצד הכאב שאין לו סוף והקושי העצום,

אני מבקש להעלות על נס

את הגבורה, את השותפות ואת האחדות-

גילויי הגבורה של ההורים המגנים על ילדיהם במתקפת

הרצח, והלוחמים המסתערים אל מול האש,

גילויי השותפות של בנות ובנים מכל חלקי העם,

הלוחמים כתף אל כתף תחת אש אויב,

לאורך חודשים ארוכים.

והאחדות, זו המאפיינת כל כך את שדה הקרב

זו הנחוצה לנו

כדי לעמוד במשימותינו ולממש את מטרותינו,

כצבא, כחברה וכמדינה.

איתה נוכל להשיג הכל

ובלעדיה לא יהיה לנו דבר.

מערכת הביטחון

מחויבת לפעול בכל דרך,

כדי להשיב את החטופים לישראל,

להילחם עד לחיסול החמאס,

ולהשיב בביטחון לביתם את כל תושבי ישראל –

בצפון ובדרום.

יקיריי, בני המשפחות השכולות –

אין מזור לכאב השכול שפרץ לחייכם

וקטע את התוכניות ואת החלומות.

אתם שבכל יום אוזרים מחדש את תעצומות הנפש,

זוקפים ראש ודבקים בחיים

מהווים עבורי מקור עוצמה ומקור השראה.

גם היום כמו תמיד,

אנו זוכרים את יקיריכם, רעינו הנופלים,

וממשיכים לפעול מתוך מחוייבות עמוקה

לדרך בה פסעו.

אני, אלוף במילואים יואב גלנט,
שר הביטחון של מדינת ישראל,
מתחייב- כאן, במקום הקדוש הזה-
לזכור ולהזכיר את כל חללינו.
קירות ההיכל מהדהדים את שמותיהם,
ויהדדו אותם עד עולם.
זו שבועתי, זו שבועתנו:
להנציח את זכרם ולהעביר את מורשתם מדור לדור.
יהי זכרם של חללי מערכות ישראל
ברוך ונצור בליבנו לעד.